Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B** **EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2003/41/EY,**
annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003,
ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta

(EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009	L 335	1	17.12.2009

Oikaistu:

►**C1** Oikaisu, EUVL L 291, 14.9.2004, s. 18 (2003/41/EY)

▼B

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2003/41/EY,

annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003,

ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47 artiklan 2 kohdan, 55 artiklan ja 95 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ([1]),

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([2]),

noudattavat Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ([3]),

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Rahoituspalvelujen todellisten sisämarkkinoiden luominen on välttämätöntä yhteisön taloudellisen kasvun ja työpaikkojen luomisen kannalta.

(2) Sisämarkkinoiden luomiseksi on jo toteutettu merkittäviä toimenpiteitä, joiden ansiosta rahoituslaitokset voivat toimia muissa jäsenvaltioissa ja joilla varmistetaan rahoituspalvelujen kuluttajille korkeatasoinen suoja.

(3) Komission tiedonannossa ”Rahoitusmarkkinoiden puitteiden toteuttaminen: Toimintasuunnitelma” osoitetaan rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden luomiseksi tarvittavia toimia, ja 23 ja 24 päivänä maaliskuuta 2000 Lissabonissa kokoontunut Eurooppa-neuvosto kehotti toteuttamaan kyseisen toimintasuunnitelman vuoteen 2005 mennessä.

(4) Rahoituspalvelujen toimintasuunnitelmassa korostetaan, että on kiireesti ja ensisijaisesti tarpeen laatia ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnan vakauden valvontaa koskeva direktiivi, sillä nämä laitokset ovat merkittäviä rahoituslaitoksia, jotka ovat avainasemassa rahoitusmarkkinoiden yhdentymisen, tehokkuuden ja likviditeetin kannalta, mutta joiden osalta ei ole vielä yhtenäistä yhteisön lainsäädäntöä, jonka turvin ne voisivat hyötyä täysin sisämarkkinoiden eduista.

(5) Koska sosiaaliturvajärjestelmät ovat lisääntyvän paineen alaisina, ammatillisia lisäeläkkeitä käytetään tulevaisuudessa yhä enenevässä määrin niiden täydentäjinä. Ammatillisia lisäeläkkeitä olisi tämän vuoksi kehitettävä asettamatta kuitenkaan kyseenalaiseksi sosiaaliturvan piiriin kuuluvien eläkejärjestelmien merkitystä turvallisena, kestävänä ja tehokkaana sosiaalisena suojeluna, jolla olisi taattava vanhusten kohtuullinen elintaso ja jonka olisi tämän vuoksi oltava keskeisellä sijalla pyrittäessä eurooppalaisen sosiaalisen mallin vahvistamiseen.

(6) Tämä direktiivi on siten ensimmäinen askel kohti Euroopan tasolla organisoituja ammatillisten lisäeläkkeiden sisämarkkinoita.

([1]) EYVL C 96 E, 27.3.2001, s. 136.
([2]) EYVL C 155, 29.5.2001, s. 26.
([3]) Euroopan parlamentin lausunto, annettu 4. heinäkuuta 2001 (EYVL C 65 E, 14.3.2002, s. 135), neuvoston yhteinen kanta, vahvistettu 5. marraskuuta 2002 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja Euroopan parlamentin päätös, tehty 12. maaliskuuta 2003 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä) ja neuvoston päätös, tehty 13. toukokuuta 2003.

▼B

Asettamalla varovaisuusperiaate perusperiaatteeksi pääomainvestointien osalta ja mahdollistamalla laitosten rajat ylittävä toiminta kannustetaan säästöjen suuntaamista ammatillisiin eläkkeisiin, mikä siten myötävaikuttaa taloudelliseen ja sosiaaliseen edistykseen.

(7) Tässä direktiivissä säädetyillä toiminnan taloudellista vakautta koskevilla säännöksillä on määrä sekä varmistaa tulevien eläkkeensaajien korkeatasoinen suoja tiukkojen valvontastandardien asettamisen avulla että mahdollistaa ammatillisten lisäeläkejärjestelmien tehokas hoitaminen.

(8) Laitoksilla, jotka toimivat täysin erillään rahoittavista yrityksistä ja jotka toimivat rahastointiperiaatteella ainoana tehtävänään tarjota eläke-etuuksia, olisi oltava palvelujen tarjoamisen vapaus sekä sijoittamisen vapaus siten, että niitä koskisivat ainoastaan yhteensovitetut toiminnan vakautta koskevat vaatimukset, siitä riippumatta, pidetäänkö näitä laitoksia oikeudellisesti itsenäisinä kokonaisuuksina.

(9) Toissijaisuusperiaatteen mukaisesti jäsenvaltioilla pitäisi edelleen olla täysi vastuu eläkejärjestelmiensä järjestämisestä sekä eläkejärjestelmän kunkin kolmen ”pilarin” asemaa koskevasta päätöksestä kussakin jäsenvaltiossa. Toisen pilarin yhteydessä niiden olisi myös otettava täysi vastuu ammatillisia lisäeläke-etuuksia tarjoavien laitosten, kuten toimialakohtaisten eläkerahastojen, yritysten eläkerahastojen ja henkivakuutusyhtiöiden, asemasta ja tehtävistä. Tämän direktiivin tarkoituksena ei ole asettaa kyseenalaiseksi tätä oikeutta.

(10) Itsenäisten ammatinharjoittajien jäsenyyttä ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavissa laitoksissa koskevissa kansallisissa säännöissä on eroja. Joissakin jäsenvaltioissa ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset voivat toimia joko sellaisten ammattialojen tai ammattialaryhmittymien kanssa tehtyjen sopimusten pohjalta, joiden jäsenet toimivat itsenäisinä ammatinharjoittajina, tai suoraan itsenäisten ammatinharjoittajien ja palkattujen työntekijöiden kanssa. Joissakin jäsenvaltioissa itsenäinen ammatinharjoittaja voi myös liittyä eläkelaitoksen jäseneksi, jos hän toimii työnantajana tai tarjoaa ammatillisia palvelujaan jollekin yritykselle. Joissakin jäsenvaltioissa itsenäiset ammatinharjoittajat eivät voi liittyä ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitoksen jäseniksi, elleivät tietyt, muun muassa työ- ja sosiaalilainsäädännön, vaatimukset täyty.

(11) Laitokset, jotka hallinnoivat jo yhteisön tasolla yhteensovitettuja sosiaaliturvajärjestelmiä, olisi rajattava tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Olisi kuitenkin otettava huomioon niiden laitosten erityisluonne, jotka hallinnoivat yhdessä jäsenvaltiossa sekä sosiaaliturvajärjestelmiä että ammatillisia lisäeläkejärjestelmiä.

(12) Rahoituslaitokset, jotka jo kuuluvat yhteisön lainsäädäntökehyksen piiriin, olisi yleisesti jätettävä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Koska nämä laitokset kuitenkin voivat eräissä tapauksissa tarjota myös ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia palveluja, on tärkeää varmistaa, että tämä direktiivi ei johda kilpailun vääristymiseen. Kilpailun vääristyminen voidaan välttää soveltamalla tämän direktiivin sisältämiä toiminnan vakautta koskevia säännöksiä henkivakuutusyhtiöiden ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan toimintaan. Komission olisi myös tarkasti valvottava ammatillisten lisäeläkkeiden markkinoiden tilannetta ja arvioitava mahdollisuutta ulottaa tämän direktiivin soveltamisala valinnaisesti koskemaan muita säänneltyjä rahoituslaitoksia.

(13) Pyrittäessä varmistamaan taloudellinen turva eläkkeelläolon aikana ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten myöntämien etuuksien olisi pääsääntöisesti katettava eläkkeen maksaminen koko jäljellä olevan elinajan. Etuudet olisi voitava maksaa myös määräaikaisesti tai kertasuorituksena.

▼B

(14) On tärkeää varmistaa, että vanhukset ja vammaiset eivät altistu köyhyysriskille ja voivat nauttia kohtuullisesta elintasosta. Biometristen riskien riittävä kattaminen ammatillisissa lisäeläkejärjestelmissä on tärkeä näkökohta vanhusten köyhyyden ja turvattomuuden torjunnassa. Eläkejärjestelmää luotaessa työnantajien ja työntekijöiden tai heidän edustajiensa olisi harkittava mahdollisuutta siihen, että eläkejärjestelmä sisältää määräyksiä eliniänodotukseen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien kattamisesta sekä määräyksiä perhe-eläkkeistä.

(15) Tarjoamalla jäsenvaltioille mahdollisuus jättää kansallisen täytäntöönpanolainsäädännön soveltamisalan ulkopuolelle laitokset, jotka hallinnoivat järjestelmiä, joiden yhteinen jäsenmäärä on alle sata, voidaan valvontaa eräissä jäsenvaltioissa helpottaa haittaamatta alan sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa. Tämä ei saisi kuitenkaan rajoittaa kyseisten laitosten oikeutta nimetä sijoitussalkkujensa hoitajiksi ja varojensa säilyttäjiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita ja asianmukaisesti hyväksyttyjä omaisuudenhoitajia.

(16) Laitokset, joiden jäsenillä ei ole laillista oikeutta tietynmääräisiin etuuksiin ja joiden jäsenten etuja suojataan pakollisella, lakisääteisellä maksukyvyttömyysvakuutuksella, kuten ”Unterstützungskassen” Saksassa, olisi jätettävä direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle.

(17) Jäsenten ja edunsaajien suojelemiseksi ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten olisi rajoitettava toimintansa tässä direktiivissä tarkoitettuun liiketoimintaan ja siitä johtuviin toimintoihin.

(18) Rahoittavan yrityksen konkurssissa jäsenellä on vaara menettää sekä työpaikkansa että saavuttamansa eläkeoikeudet. Sen vuoksi on tarpeen, että tämä yritys ja eläkelaitos erotetaan selkeästi toisistaan ja että jäsenten suojelemiseksi asetetaan toiminnan vakautta koskevat vähimmäisnormit.

(19) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnassa ja valvonnassa on merkittäviä eroja eri jäsenvaltioiden välillä. Eräissä jäsenvaltioissa valvonnan kohteena voivat olla laitoksen itsensä lisäksi myös yhteisöt tai yhtiöt, joilla on valtuudet hallinnoida näitä laitoksia. Jäsenvaltioiden olisi voitava ottaa huomioon tällainen erityisseikka, kunhan kaikki tässä direktiivissä esitetyt edellytykset täyttyvät. Jäsenvaltioiden olisi myös voitava sallia, että vakuutusyhteisöt ja muut rahoituspalveluja tarjoavat yhteisöt hallinnoivat ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavia laitoksia.

(20) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset ovat rahoituspalvelujen tarjoajia, jotka kantavat suuren vastuun ammatillisten lisäeläkkeiden maksamisesta, ja sen vuoksi niiden olisi toiminnassaan ja toimintaehdoissaan noudatettava tiettyjä toiminnan vakautta koskevia vähimmäisnormeja.

(21) Koska tietyissä jäsenvaltioissa näitä laitoksia on erittäin paljon, on laitoksilta ennakolta vaadittavaa lupaa koskevaan kysymykseen löydettävä käytännöllinen ratkaisu. Jos laitos aikoo ryhtyä hallinnoimaan järjestelmää toisessa jäsenvaltiossa, olisi siltä kuitenkin edellytettävä kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten ennakolta myöntämää lupaa.

(22) Kunkin jäsenvaltion olisi edellytettävä, että kaikki sen alueelle sijoittautuneet laitokset laativat vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen laitoksen hoitama eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätös ja vuosikertomus. Tilintarkastuksesta vastaavan henkilön asianmukaisesti hyväksymä tilinpäätös ja vuosikertomus, joissa annetaan oikea ja riittävä kuva laitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta ja joissa otetaan huomioon kaikki laitoksen hoitamat eläkejärjestelmät, ovat järjestelmän jäsenille ja edunsaajille sekä toimivaltaisille viranomaisille keskeinen tietolähde. Niiden avulla

▼B

etenkin toimivaltaiset viranomaiset pystyvät valvomaan, että laitoksen rahoitus on terveellä pohjalla, sekä arvioimaan, pystyykö laitos selviytymään kaikista sopimusvelvoitteistaan.

(23) On erittäin tärkeää, että eläkejärjestelmän jäsenille ja edunsaajille tarjotaan riittävästi tietoa. Tämä on oleellista erityisesti laitoksen rahoituksen vakautta, sopimusehtoja, etuuksia, kertyneiden eläke-etuuksien tosiasiallista rahoitusta, sijoituspolitiikkaa sekä riskien ja kustannusten hallintaa koskevien tietopyyntöjen osalta.

(24) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen sijoituspolitiikka on keskeinen tekijä niin ammatillisten lisäeläkkeiden turvan kuin hinnankin kannalta. Laitosten olisi sen vuoksi laadittava selvitys sijoitustoimintaa koskevista periaatteista ja vähintään kolmen vuoden välein tarkistettava se. Selvitys olisi annettava toimivaltaisten viranomaisten saataville ja pyynnöstä myös kunkin eläkejärjestelmän jäsenien ja edunsaajien saataville.

(25) Lakisääteisen tehtävän hoitamiseksi toimivaltaisille viranomaisille olisi annettava riittävät tiedonsaanti- ja puuttumisvaltuudet laitoksia ja niiden tosiasiallisia johtajia kohtaan. Jos ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos on siirtänyt toimintoja, kuten sijoitustoiminnan hoitamisen, tietotekniikan tai kirjanpidon, toisille yrityksille (ulkoistaminen), olisi tiedonsaanti- ja puuttumisvaltuudet voitava ulottaa ulkoistettuihin toimintoihin sen tarkastamiseksi, toteutetaanko toiminnot valvontaa koskevien sääntöjen mukaisesti.

(26) Vakuutusteknisen vastuuvelan varovainen laskeminen on keskeinen edellytys sen varmistamiseksi, että laitos pystyy vastaamaan eläke-etuuksien maksamisvelvoitteista. Vakuutustekninen vastuuvelka olisi laskettava hyväksyttyjä vakuutusmatemaattisia menetelmiä noudattaen, ja hyväksytyn kelpoisuuden omaavan henkilön olisi vahvistettava laskelma. Enimmäiskorkokanta olisi valittava varovaisuusperiaatetta noudattaen kaikkien asiaa koskevien kansallisten sääntöjen mukaisesti. Vakuutusteknisen vastuuvelan vähimmäismäärän olisi oltava riittävä kattamaan edunsaajille maksettavien etuuksien jatkuminen ja vastattava jäsenten kertyneistä eläkeoikeuksista aiheutuvista sitoumuksista.

(27) Laitosten kattamat riskit eroavat suuresti jäsenvaltioissa. Sen vuoksi kotijäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus laskea vakuutustekninen vastuuvelka tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä täydentävien ja niitä yksityiskohtaisempien sääntöjen mukaisesti.

(28) Vakuutusteknisen vastuuvelan kattaminen riittävillä ja sopivilla varoilla suojaa eläkejärjestelmän jäsenten ja edunsaajien edut, jos laitokselle maksuosuuksia maksava yritys tulee maksukyvyttömäksi. Erityisesti rajat ylittävän toiminnan ollessa kyseessä jäsenvaltioissa sovellettavien valvontaperiaatteiden vastavuoroinen tunnustaminen edellyttää, että vakuutustekninen vastuuvelka katetaan täysin ja jatkuvasti.

(29) Jos laitos ei harjoita rajat ylittävää toimintaa, jäsenvaltioiden olisi voitava sallia vastuuvajaus sillä edellytyksellä, että laaditaan suunnitelma täysimääräisen rahoittamisen takaamiseksi, sanotun kuitenkaan rajoittamatta työntekijöiden suojaa työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä lokakuuta 1980 annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY ([1]) soveltamista.

(30) Useissa tapauksissa rahoittava yritys voisi ammattieläkkeitä tarjoavan laitoksen sijasta joko kattaa kaikki biometriset riskit tai taata tietyt edut taikka sijoitusten tuottavuuden. Joissakin tapauksissa ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos kuitenkin itse tarjoaa ky-

([1]) EYVL L 283, 28.10.1980, s. 23. Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/74/EY (EYVL L 270, 8.10.2002, s. 10).

▼B

seisen turvan tai takuut, ja rahoittava yritys täyttää velvoitteensa maksamalla tarvittavat maksuosuudet. Näissä tapauksissa tarjottavat tuotteet ovat henkivakuutusyhtiöiden tarjoamien tuotteiden kaltaisia, minkä vuoksi kyseisiltä laitoksilta olisi vaadittava vähintään yhtä suuria omia lisävaroja kuin henkivakuutusyhtiöiltä.

(31) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset ovat erittäin pitkän aikavälin sijoittajia. Näiden laitosten varoja ei voida yleensä käyttää muihin tarkoituksiin kuin eläke-etuuksien tarjoamiseen. Jäsenten ja edunsaajien etujen suojaamiseksi riittävästi laitosten olisi voitava valita varojensa sijoittamisessa tapa, joka parhaiten soveltuu niiden vastuiden luonteeseen ja kestoon. Näiden syiden vuoksi tehokas valvonta on tarpeen, ja sijoittamista koskeviin sääntöihin on sovellettava lähestymistapaa, joka tarjoaa laitoksille riittävästi joustavuutta varmimmasta ja tehokkaimmasta sijoituspolitiikasta päättämiseen ja velvoittaa ne toimimaan varovaisesti. Varovaisuusperiaatteen noudattaminen edellyttää siksi kunkin ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen jäsenistön rakenteen mukaan sovitettua sijoituspolitiikkaa.

(32) Valvontamenetelmissä ja -käytännöissä on eroja jäsenvaltioiden välillä. Sen vuoksi jäsenvaltioille olisi annettava jonkin verran harkintavaltaa sen suhteen, millaisia sijoittamista koskevia sääntöjä ne asettavat alueelleen sijoittautuneille laitoksille. Näillä säännöillä ei kuitenkaan saa rajoittaa pääoman vapaata liikkuvuutta, elleivät ne ole perusteltuja varovaisuussyistä.

(33) Koska ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset ovat erittäin pitkän aikavälin sijoittajia, joiden maksuvalmiusriskit ovat vähäisiä, niillä on mahdollisuus sijoittaa osakkeiden kaltaiseen vähemmän likvidiin varallisuuteen samoin kuin riskipääomamarkkinoille varovaisuusperiaatetta noudattaen. Lisäksi ne voivat hyötyä kansainvälisen hajauttamisen eduista. Sijoittamista osakkeisiin, riskipääomamarkkinoihin ja muihin valuuttoihin kuin niihin, joissa vastuut ovat, ei siksi tulisi rajoittaa kuin varovaisuussyistä.

(34) Jos ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos kuitenkin harjoittaa rajat ylittävää toimintaa, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat pyytää sitä noudattamaan tiettyjä enimmäismääriä sijoituksissa, jotka kohdistuvat osakkeisiin ja vastaaviin välineisiin, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, sekä saman yrityksen liikkeeseen laskemiin osakkeisiin ja muihin välineisiin tai muun valuutan määräisiin varoihin, edellyttäen, että kyseisiä sääntöjä sovelletaan myös vastaanottavaan jäsenvaltioon sijoittautuneisiin laitoksiin.

(35) Rajoittamalla ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten vapautta valita itselleen asianmukaisen luvan toiminnalleen saanut omaisuudenhoitaja estetään kilpailua sisämarkkinoilla, minkä vuoksi tällaiset rajoitukset olisi poistettava.

(36) Laitoksilla olisi oltava mahdollisuus tarjota palvelujaan muissa jäsenvaltioissa, rajoittamatta kuitenkaan eläkejärjestelmiä koskevan kansallisen sosiaali- ja työlainsäädännön soveltamista, mukaan lukien pakollinen jäsenyys ja työehtosopimusten vaikutukset. Laitosten olisi sallittava vastaanottaa rahoitusta muihin jäsenvaltioihin sijoittautuneilta yrityksiltä sekä hoitaa eläkejärjestelmiä, joissa on jäseniä useammasta kuin yhdestä jäsenvaltiosta. Näin näille laitoksille tarjottaisiin merkittäviä mittakaavaetuja, parannettaisiin toimialan kilpailukykyä yhteisössä ja helpotettaisiin työvoiman liikkuvuutta. Tämä edellyttää toiminnan vakautta koskevien normien vastavuoroista tunnustamista. Vakautta koskevien normien asianmukaista täytäntöönpanoa olisi kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen valvottava, jollei toisin määrätä.

(37) Yhdessä jäsenvaltiossa toimivan laitoksen olisi voitava hallinnoida toisessa jäsenvaltiossa sovittua ammatillista lisäeläkejärjestelmää noudattaen samalla vastaanottavan jäsenvaltion voimassa olevaa sosiaali- ja työlainsäädäntöä siltä osin kuin se koskee

▼B

ammatillisia lisäeläkkeitä, esimerkiksi eläke-etuuksien määrittämistä ja maksamista sekä eläkeoikeuksien siirrettävyyttä.

(38) Kun eläkejärjestelmä on jossakin suhteessa rajattu, tämän direktiivin säännöksiä sovelletaan erikseen kyseisen rajatun järjestelmän osalta.

(39) On tärkeää säätää jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten välisestä valvontayhteistyöstä sekä näiden viranomaisten ja komission välisestä muusta yhteistyöstä. Tehtäviensä hoitamista varten ja tämän direktiivin johdonmukaisen ja oikea-aikaisen soveltamisen mahdollistamiseksi toimivaltaisten viranomaisten olisi annettava toisilleen tämän direktiivin säännösten soveltamisen kannalta tarpeelliset tiedot. Komissio on ilmoittanut aikovansa asettaa valvontakomitean kannustaakseen kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välistä yhteistyötä, koordinaatiota ja mielipiteiden vaihtoa sekä edistääkseen tämän direktiivin johdonmukaista soveltamista.

(40) Suunnitellun toiminnan tavoitetta eli ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset kattavan yhteisön oikeudellisen kehyksen luomista ei voida riittävällä tavalla saavuttaa jäsenvaltioiden toimin, vaan se voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin yhteisön tasolla, joten yhteisö voi toteuttaa toimenpiteitä perustamissopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Kyseisessä artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen,

OVAT ANTANEET SEURAAVAN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Kohde

Tässä direktiivissä säädetään ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoaviin laitoksiin. Jos kansallisen lainsäädännön mukaan ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavilla laitoksilla ei ole oikeushenkilöyttä, jäsenvaltioiden on sovellettava tätä direktiiviä joko niihin laitoksiin tai, jollei 2 kohdasta muuta johdu, niihin hyväksyttyihin yhteisöihin, jotka vastaavat kyseisten laitosten hallinnoinnista ja toimivat niiden puolesta.

2. Tätä direktiiviä ei sovelleta:

a) sosiaaliturvajärjestelmiä hallinnoiviin laitoksiin, jotka kuuluvat asetuksen (ETY) N:o 1408/71 ([1]) ja asetuksen (ETY) N:o 574/72 ([2]) soveltamisalaan;

([1]) Neuvoston asetus (ETY) N:o 1408/71, annettu 14 päivänä kesäkuuta 1971, sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä (EYVL L 149, 5.7.1971, s. 2). Asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1386/2001 (EYVL L 187, 10.7.2001, s. 1).

([2]) Neuvoston asetus (ETY) N:o 574/72, annettu 21 päivänä maaliskuuta 1972, sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä annetun asetuksen (ETY) N:o 1408/71 täytäntöönpanomenettelystä (EYVL L 74, 27.3.1972, s. 1). Asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 410/2002 (EYVL L 62, 5.3.2002, s. 17).

▼B

b) laitoksiin, jotka kuuluvat direktiivin 73/239/ETY ([1]), direktiivin 85/611/ETY ([2]), direktiivin 93/22/ETY ([3]), direktiivin 2000/12/EY ([4]) ja direktiivin 2002/83/EY ([5]) soveltamisalaan;

c) laitoksiin, jotka toimivat jakoperiaatteella;

d) laitoksiin, joissa rahoittavien yritysten työntekijöillä ei ole laillista oikeutta etuuksiin ja joissa rahoittava yritys voi milloin tahansa lunastaa varat takaisin täyttämättä välttämättä eläke-etuuksien maksamista koskevia velvoitteitaan;

e) yhtiöihin, jotka muodostavat kirjanpidollisia varauksia maksaakseen työntekijöille eläke-etuuksia.

3 artikla

Soveltaminen sosiaaliturvajärjestelmiä hoitaviin laitoksiin

Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavat laitokset, jotka hoitavat myös sellaisia pakollisia työeläkejärjestelmiä, joiden katsotaan olevan asetuksen (ETY) N:o 1408/71 ja asetuksen (ETY) N:o 574/72 piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan eipakollisia, ammatillisia lisäeläkkeitä koskevan liiketoiminnan osalta. Tällöin vastuut ja vastaavat varat on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista eikä niitä saa siirtää sellaisiin pakollisiin eläkejärjestelmiin, joiden katsotaan olevan sosiaaliturvajärjestelmiä, tai päinvastoin.

4 artikla

Vapaaehtoinen soveltaminen direktiivin 2002/83/EY piiriin kuuluviin laitoksiin

Kotijäsenvaltiot voivat päättää soveltaa tämän direktiivin 9—16 artiklan ja 18—20 artiklan säännöksiä direktiivin 2002/83/EY piiriin kuuluvien vakuutusyritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan liiketoimintaan. Tällöin kaikki vastaavat varat ja vastuut on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista ja niitä on hallinnoitava ja ne on järjesteltävä erillään muista vakuutusyritysten toiminnoista ilman siirtomahdollisuutta.

Tällaisessa tapauksessa ja vain siltä osin, mikä koskee yritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintoja, vakuutusyrityksiin ei sovelleta direktiivin 2002/83/EY 20—26, 31 ja 36 artiklaa.

Kotijäsenvaltion on varmistettava, että joko toimivaltaiset viranomaiset tai direktiivin 2002/83/EY kattamien vakuutusyritysten valvonnasta vastaavat viranomaiset tarkastavat osana valvontatehtäväänsä, että ammatil-

([1]) Ensimmäinen neuvoston direktiivi 73/239/ETY, annettu 24 päivänä heinäkuuta 1973, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutuksen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3). Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/13/EY (EYVL L 77, 20.3.2002, s. 17).

([2]) Neuvoston direktiivi 85/611/ETY, annettu 20 päivänä joulukuuta 1985, arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 375, 31.12.1985, s. 3). Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2001/108/EY (EYVL L 41, 13.2.2002, s. 35).

([3]) Neuvoston direktiivi 93/22/ETY, annettu 10 päivänä toukokuuta 1993, sijoituspalveluista arvopaperimarkkinoilla (EYVL L 141, 11.6.1993, s. 27). Direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27).

([4]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/12/EY, annettu 20 päivänä maaliskuuta 2000, luottolaitosten liiketoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (EYVL L 126, 26.5.2000, s. 1). Direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2000/28/EY (EYVL L 275, 27.10.2000, s. 37).

([5]) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/83/EY, annettu 5 päivänä marraskuuta 2002, henkivakuutuksesta (EYVL L 345, 19.12.2002, s. 1).

▼B

lisia lisäeläkkeitä koskevat liiketoiminnot on erotettu selkeästi muista liiketoiminnoista.

5 artikla

Pienet eläkelaitokset ja lakisääteiset järjestelmät

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta tätä direktiiviä tai osia siitä 19 artiklaa lukuun ottamatta niiden alueille sijoittautuneeseen laitokseen, joka hallinnoi eläkejärjestelmiä, joilla on yhteensä alle 100 jäsentä. Jollei 2 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, kyseisille laitoksille on kuitenkin annettava oikeus soveltaa tätä direktiiviä vapaaehtoisesti. Mitä 20 artiklassa säädetään, voidaan soveltaa ainoastaan, jos tämän direktiivin kaikkia muita säännöksiä sovelletaan.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta 9—17 artiklaa laitoksiin, jotka tarjoavat ammatillisia lisäeläkkeitä lain nojalla ja viranomaisen takaamina. Mitä 20 artiklassa säädetään, voidaan soveltaa ainoastaan, jos tämän direktiivin kaikkia muita säännöksiä sovelletaan.

6 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

a) ”ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavalla laitoksella” tai ”laitoksella” laitoksen oikeudellisesta muodosta riippumatta laitosta, joka toimii rahastointiperiaatteella, joka on perustettu erillään rahoittavista yrityksistä tai toimialoista ja jonka tehtävänä on tarjota työhön perustuvia eläke-etuuksia sopimuksen tai sovitun sitoumuksen perusteella, jotka on tehty

   — työnantajan (työnantajien) ja työntekijän (työntekijöiden) tai heidän edustajiensa välillä, tai

   — itsenäisten ammatinharjoittajien kanssa kotijäsenvaltioiden ja vastaanottavien jäsenvaltioiden lainsäädännön mukaisesti yksilöllisesti tai kollektiivisesti,

   ja jonka toiminta johtuu suoraan tästä tehtävästä;

b) ”eläkejärjestelmällä” sopimusta, muuta perustamiskirjaa (”trust deed”) tai sääntöjä, jossa tai joissa määritellään myönnettävät eläke-etuudet ja niiden myöntämisedellytykset;

c) ”rahoittavalla yrityksellä” ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavalle laitokselle maksuosuuksia maksavaa yritystä tai muuta elintä riippumatta siitä, onko yrityksen osana tai muodostaako sen yksi tai useampi työnantajana tai itsenäisenä ammatinharjoittajana toimiva oikeushenkilö tai luonnollinen henkilö tai näiden yhdistelmä;

d) ”eläke-etuuksilla” etuuksia, jotka suoritetaan eläkkeelle pääsyn tai odotettavissa olevan eläkkeelle pääsyn perusteella, tai kyseisten etuuksien lisäksi ja niitä täydentävänä kuoleman tai työkyvyttömyyden tapauksessa tai työskentelyn keskeytyessä maksettavia etuuksia, taikka sairastapauksessa, varojen puutteessa tai kuolemantapauksessa myönnettäviä lisätukia tai palveluja; eläkkeelläoloajan taloudellisen turvan mahdollistamiseksi näitä etuuksia maksetaan tavallisesti koko jäljellä olevan elinajan; niitä voidaan kuitenkin maksaa myös määräaikaisesti tai kertasuorituksena;

e) ”jäsenellä” henkilöä, joka on nyt tai tulevaisuudessa ammatillisen toimintansa perusteella oikeutettu eläke-etuuksiin eläkejärjestelmän määräysten mukaisesti;

f) ”edunsaajalla” henkilöä, joka nauttii eläke-etuuksia;

▼B

g) ”toimivaltaisella viranomaisella” kansallista viranomaista, joka on nimetty hoitamaan tässä direktiivissä säädettyjä tehtäviä;

h) ”biometrisillä riskeillä” kuolemaan, työkyvyttömyyteen ja eliniänodotukseen liittyviä riskejä;

i) ”kotijäsenvaltiolla” jäsenvaltiota, jossa sijaitsee laitoksen rekisteröity kotipaikka ja keskushallinto tai, jos sillä ei ole rekisteröityä kotipaikkaa, sen keskushallinto;

j) ”vastaanottavalla jäsenvaltiolla” jäsenvaltiota, jonka ammatillisia lisäeläkkeitä koskevien järjestelmiä koskevaa sosiaali- ja työlainsäädäntöä sovelletaan rahoittavan yrityksen ja jäsenten väliseen suhteeseen.

7 artikla

Laitoksen toiminta

Jäsenvaltioiden on vaadittava alueelleen sijoittautuneiden laitosten rajoittavan toimintansa eläke-etuuksiin liittyviin sekä tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

Jos vakuutusyritys hallinnoi ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintojaan 4 artiklan mukaisesti pitäen niihin liittyvät varat ja vastuut erillään muista liiketoiminnoista, kyseiset varat ja vastuut rajoitetaan eläke-etuuksiin liittyviin sekä suoraan tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

8 artikla

Rahoittavan yrityksen ja ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen erottaminen oikeudellisesti toisistaan

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoittava yritys ja ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos on erotettu oikeudellisesti toisistaan, jotta rahoittavan yrityksen mahdollisessa konkurssissa laitoksen varat on suojattu jäsenten ja edunsaajien edun mukaisesti.

9 artikla

Toiminnan edellytykset

1. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava kaikkien sen alueella sijaitsevien laitosten osalta, että

a) toimivaltainen valvonnasta vastaava viranomainen on kirjannut laitoksen kansalliseen rekisteriin tai laitos on hyväksytty; jos kyseessä on 20 artiklassa tarkoitettu rajatylittävä toiminta, rekisterissä on myös ilmoitettava jäsenvaltiot, joissa laitos toimii;

b) laitosta johtavat tosiasiallisesti hyvämaineiset henkilöt, jotka itse täyttävät ammattipätevyyttä ja kokemusta koskevat edellytykset tai joiden palveluksessa on tarvittavan ammattipätevyyden ja kokemuksen omaavia neuvonantajia;

c) kaikkien laitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien toimintaa varten on olemassa asianmukaisesti asetetut säännöt ja että jäsenet ovat saaneet riittävästi tietoa näistä säännöistä;

d) vakuutusmatemaatikko tai muussa tapauksessa alan asiantuntija, myös tilintarkastaja, laskee ja vahvistaa koko vakuutusteknisen vastuuvelan kansallisen lainsäädännön mukaisesti kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien vakuutusmatemaattisten menetelmien mukaisesti;

e) jos rahoittava yritys takaa eläke-etuuksien maksamisen, se sitoutuu säännölliseen rahoitukseen;

▼B

f) jäsenille tiedotetaan riittävästi eläkejärjestelmän ehdoista, erityisesti

i) eläkejärjestelmän osapuolten oikeuksista ja velvollisuuksista,

ii) eläkejärjestelmään liittyvistä rahoituksellisista, teknisistä ja muista riskeistä, ja

iii) kyseisten riskien luonteesta ja jakautumisesta.

2. Jäsenvaltiot voivat toissijaisuusperiaate ja kansallisten sosiaaliturvajärjestelmien tarjoamien eläke-etujen laajuus huomioon ottaen säätää, että jäsenille tarjotaan lisäetuutena mahdollisuutta eliniänodotukseen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien ja perhe-eläkkeen kattamiseen sekä takuita maksettujen osuuksien palauttamista varten, jos työnantajat ja työntekijät tai heidän edustajansa niin sopivat.

3. Kukin jäsenvaltio voi asettaa alueelleen sijoittautuneen laitoksen toiminnalle muita edellytyksiä sen varmistamiseksi, että jäsenten ja edunsaajien edut suojataan riittävästi.

4. Kukin jäsenvaltio voi sallia tai vaatia, että sen alueelle sijoittautuneet laitokset siirtävät laitoksen hallinnon kokonaan tai osittain muille yhteisöille, jotka toimivat kyseisten laitosten puolesta.

5. Kun kyse on 20 artiklassa tarkoitetusta rajatylittävästä toiminnasta, laitokselta edellytetään kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen ennakolta myöntämää lupaa.

10 artikla

Vuositilinpäätös ja vuosikertomus

Kunkin jäsenvaltion on vaadittava, että kaikki sen alueelle sijoittautuneet laitokset laativat vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen laitoksen hallinnoima eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätöksen ja vuosikertomuksen. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen on annettava oikea ja riittävä kuva laitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksessa olevien tietojen on oltava keskenään yhtäpitäviä, kattavia ja selkeitä sekä valtuutettujen henkilöiden asianmukaisesti kansallisen lainsäädännön mukaisesti hyväksymiä.

11 artikla

Järjestelmän jäsenille ja edunsaajille annettavat tiedot

1. Eläkejärjestelmän luonteesta riippuen kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että jokainen sen alueelle sijoittautunut laitos antaa vähintään tässä artiklassa tarkoitetut tiedot.

2. Jäsenten ja edunsaajien sekä tarvittaessa heidän edustajiensa on saatava:

a) pyynnöstä 10 artiklassa tarkoitettu tilinpäätös ja vuosikertomus; ja jos laitos vastaa useammasta kuin yhdestä järjestelmästä, kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätös ja vuosikertomus; ja

b) kohtuullisen ajan kuluessa kaikki eläkejärjestelmän sääntöihin tehtäviä muutoksia koskevat olennaiset tiedot.

3. Sijoituspolitiikan periaatteita koskevan 12 artiklassa tarkoitetun selvityksen on oltava pyynnöstä järjestelmän jäsenten ja edunsaajien sekä tarvittaessa heidän edustajiensa saatavilla.

4. Kunkin jäsenen on myös saatava pyynnöstä yksityiskohtaista ja todellista tietoa:

a) tarvittaessa eläke-etuuksien tavoitetasosta;

b) etuuksien tasosta työsuhteen päättyessä;

▼B

c) mahdollisista sijoitusvaihtoehdoista ja kulloisestakin sijoitussalkusta sekä riskiasemasta ja sijoituksiin liittyvistä kustannuksista, jos jäsen vastaa sijoitusriskistä;

d) yksityiskohtaisista säännöistä, jotka koskevat eläkeoikeuksien siirtämistä toiseen ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavaan laitokseen siinä tapauksessa, että työsuhde päättyy.

Jäsenille toimitetaan vuosittain lyhyt selvitys laitoksen tilanteesta sekä heille kertyneiden etuuksien rahoituksen vallitsevasta tasosta.

5. Kunkin edunsaajan on saatava eläkkeelle jäädessään tai muiden etuuksien erääntyessä asianmukaista tietoa niistä etuuksista, joihin hän on oikeutettu, ja vastaavista maksuvaihtoehdoista.

12 artikla

Sijoituspolitiikan periaatteita koskeva selvitys

Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että jokainen sen alueella sijaitseva laitos laatii sijoituspolitiikan periaatteita koskevan kirjallisen selvityksen ja tarkistaa sitä vähintään joka kolmas vuosi. Selvitystä on tarkistettava ilman viivytystä kaikkien merkittävien sijoituspolitiikkaa koskevien muutosten jälkeen. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kyseiseen selvitykseen sisältyvät ainakin käytetyt sijoitusriskien mittaamis- ja hallintamenetelmät ja strategia, jota noudattaen laitos on jakanut sijoittamansa varat ottaen huomioon eläkevastuiden luonteen ja keston.

13 artikla

Toimivaltaisille viranomaisille toimitettavat tiedot

Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on kaikkien sen alueella sijaitsevien laitosten osalta tarvittavat valtuudet ja keinot:

a) vaatia laitosta, sen hallituksen jäseniä ja muita johtajia tai laitosta valvovia johtajia tai henkilöitä toimittamaan sille tietoa kaikista laitoksen liiketoimintaan liittyvistä seikoista tai kaikki laitoksen liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;

b) valvoa laitoksen ja muiden yritysten tai laitosten välisiä suhteita, kun toimintoja siirretään kyseisille yrityksille tai laitoksille (ulkoistaminen), joilla on vaikutusta laitoksen taloudelliseen asemaan tai jotka ovat keskeisiä tehokkaan valvonnan kannalta;

c) saada säännöllisesti selvitys sijoituspolitiikkaa koskevista periaatteista, tilinpäätös ja vuosikertomus sekä kaikki valvonnan kannalta välttämättömät asiakirjat. Näitä voisivat olla seuraavanlaiset asiakirjat:

i) sisäiset osavuosikatsaukset;

ii) vakuutusmatemaattiset arviot ja yksityiskohtaiset olettamukset;

iii) varojen ja vastuiden vastaavuutta koskevat (”asset-liability”)-selvitykset;

iv) todisteet sijoituspolitiikkaa koskevien periaatteiden noudattamisesta;

v) todisteet suunnitelmien mukaisesta maksuosuuksien suorittamisesta;

vi) edellä 10 artiklassa tarkoitetusta tilintarkastuksesta vastaavien henkilöiden kertomukset;

d) suorittaa tarkastuksia paikalla laitoksen toimitiloissa ja tarvittaessa ulkoistettujen toimintojen osalta ja tarkastaa, noudatetaanko toiminnassa valvontasääntöjä.

▼B

14 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten valtuudet puuttua toimintaan ja tehtävät

1. Toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että jokaisella niiden alueella sijaitsevalla laitoksella on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä riittävä sisäinen tarkastusmenettely.

2. Toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet toteuttaa minkä tahansa niiden alueella sijaitsevan laitoksen osalta tai laitosta johtaviin henkilöihin nähden kaikki tarvittavat toimenpiteet, tarvittaessa myös hallinnolliset ja taloudelliset toimenpiteet, joilla voidaan välttää tai korjata jäsenten ja edunsaajien etuja vaarantavat epäkohdat.

Toimivaltaiset viranomaiset voivat myös rajoittaa yrityksen varojen vapaata käyttämistä tai kieltää sen kokonaan, erityisesti kun

a) laitos ei ole muodostanut riittävää koko liiketoimintansa käsittävää vakuutusteknistä vastuuvelkaa tai sen varat ovat riittämättömät kattamaan vakuutustekninen vastuuvelka; tai

b) laitos ei enää täytä lakisääteisiä omia varoja koskevia vaatimuksia.

3. Jäsenten ja edunsaajien etujen suojaamiseksi toimivaltaiset viranomaiset voivat siirtää alueellaan sijaitsevan laitoksen toiminnasta vastaavien henkilöiden kotijäsenvaltion lain mukaisen toimivallan kokonaan tai osittain erityiselle edustajalle, joka on sopiva käyttämään tätä toimivaltaa.

4. Toimivaltainen viranomainen voi rajoittaa alueellaan sijaitsevan laitoksen toimintaa tai kieltää sen kokonaan, erityisesti, jos

a) laitos ei suojaa jäsenten ja edunsaajien etuja asianmukaisesti;

b) laitos ei enää täytä toiminnalle asetettuja edellytyksiä;

c) laitos laiminlyö vakavasti siihen sovellettavan säännöstön mukaan sille kuuluvia velvoitteita;

d) laitos ei rajatylittävässä toiminnassaan noudata ammatillisiin lisäeläkkeisiin sovellettavia vastaanottavan jäsenvaltion sosiaali- ja työlainsäädännön vaatimuksia.

Laitoksen toiminnan kieltävä päätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle laitokselle.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin mukaisesti annettuihin lakeihin, asetuksiin tai hallinnollisiin määräyksiin perustuvista laitosta koskevista päätöksistä voidaan valittaa tuomioistuimeen.

15 artikla

Vakuutustekninen vastuuvelka

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia järjestelmiä hallinnoivat laitokset muodostavat koko ajan kaikkiin eläkejärjestelmiinsä nähden niiden olemassa olevien eläkesopimusten rahoituksellisia sitoumuksia vastaavat riittävät vastuut.

2. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia järjestelmiä hallinnoivat laitokset, silloin kun ne tarjoavat suojan biometristen riskien varalle ja/tai takaavat joko sijoituksen tuottavuuden tai tietyn etuuksien tason, muodostavat kaikkien näiden eläkejärjestelmien osalta riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan.

3. Vakuutustekninen vastuuvelka on laskettava vuosittain. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin sallia, että se lasketaan kolmen vuoden välein, jos laitos toimittaa jäsenille ja/tai toimivaltaiselle viranomaiselle todistuksen tai selvityksen välivuosina tapahtuneista muutoksista. Todistuksesta tai

▼B

selvityksestä on käytävä ilmi vakuutusteknisen vastuuvelan mukautettu kehitys ja katettavissa riskeissä tapahtuneet muutokset.

4. Vakuutusmatemaatikon tai muun alan asiantuntijan, esimerkiksi tilintarkastajan, on kansallisen lainsäädännön mukaisesti laskettava ja vahvistettava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien vakuutusmatemaattisten menetelmien perusteella vakuutustekninen vastuuvelka seuraavia periaatteita noudattaen:

a) vakuutusteknisen vastuuvelan vähimmäismäärä lasketaan riittävän varovaisen vakuutusmatemaattisen menetelmän avulla ottaen huomioon kaikki etuuksia ja maksuosuuksia koskevat sitoumukset laitoksen eläkejärjestelyjen mukaisesti. Vastuuvelan on sekä oltava riittävä edunsaajille jo maksettavien eläkkeiden ja etuuksien maksamiseksi vastakin että vastattava jäsenille kertyneistä eläkeoikeuksista syntyviä sitoumuksia. Myös taloudelliset ja vakuutusmatemaattiset olettamukset vastuiden arvioimiseksi on valittava varovaisuutta noudattaen, ottaen tarvittaessa huomioon kohtuullinen marginaali epäedullisten poikkeamien osalta;

b) käytettävä enimmäiskorkokanta valitaan varovaisuutta noudattaen ja vahvistetaan kotijäsenvaltion mahdollisten asianomaisten sääntöjen mukaisesti. Tällainen varovainen korkokanta määritetään ottaen huomioon:

   — laitoksen vastaavien varojen tuotto ja sijoitusten tuleva tuotto, ja/tai

   — korkealaatuisten tai valtion joukkovelkakirjalainojen markkinatuotto;

c) vakuutusteknisen vastuuvelan arvioinnissa käytettyjen biometristen taulukoiden on perustuttava varovaisuusperiaatteeseen, jolloin otetaan huomioon jäsenryhmien ja eläkejärjestelmien tärkeimmät erityispiirteet, erityisesti asiaan liittyvien riskien odotetut muutokset;

d) vakuutusteknisen vastuuvelan arviointimenetelmän ja -perusteiden on yleensä oltava samat tilikaudesta toiseen. Niiden muuttaminen voi kuitenkin olla perusteltua, jos olettamusten perustana oleva lainsäädäntö taikka väestörakenteellinen tai taloudellinen tilanne muuttuu.

5. Kotijäsenvaltio voi asettaa vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiselle täydentäviä yksityiskohtaisempia edellytyksiä, joiden tarkoituksena on varmistaa, että jäsenten ja edunsaajien edut suojataan asianmukaisesti.

6. Vakuutusteknisen vastuuvelan laskemista koskevien sääntöjen yhdenmukaistamisen jatkamiseksi siltä osin kuin se on perusteltua — erityisesti korkokanta ja muut vakuutusteknisen vastuuvelan tasoon vaikuttavat olettamukset huomioon ottaen — komissio antaa joka toinen vuosi tai jäsenvaltion sitä pyytäessä kertomuksen tilanteesta rajatylittävän toiminnan kehityksessä.

Komissio ehdottaa tarvittavia toimia eritasoisten korkokantojen aiheuttamien mahdollisten vääristymien ehkäisemiseksi ja järjestelmien edunsaajien ja jäsenten etujen suojaamiseksi.

16 artikla

▼C1

Vakuutustekninen vastuuvelka ja rahastointi

▼B

1. Kotijäsenvaltion on edellytettävä, että kullakin eläkelaitoksella on aina riittävästi asianmukaisia varoja kaikkia sen hallinnoimia eläkejärjestelmiä koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi.

2. Kotijäsenvaltio voi sallia, että laitoksen varat ovat rajoitetun ajan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen riittämättömät. Tällaisessa tapauksessa toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että laitos te-

▼B

kee konkreettisen ja toteuttamiskelpoisen tervehdyttämissuunnitelman sen varmistamiseksi, että 1 kohdan vaatimus jälleen täyttyy. Suunnitelmaa koskevat seuraavat edellytykset:

a) laitoksen on laadittava konkreettinen ja toteuttamiskelpoinen suunnitelma koko vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi tarvittavien varojen määrän palauttamiseksi määräajassa. Suunnitelman on oltava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saatavilla ja/tai sille on saatava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksyntä;

b) suunnitelmaa laadittaessa on otettava huomioon laitoksen tilanne, erityisesti varallisuuden ja velkojen vastaavuus (”asset-liability”), riskiprofiili, maksuvalmius, eläke-etuuksien saamiseen oikeutettujen jäsenten ikärakenne, perusteilla olevat järjestelmät ►C1 ja vailla rahastointia olevien tai osittaiseen rahastointiin perustuvien järjestelmien muuttaminen täysin rahastoiduiksi järjestelmiksi; ◄

c) jos eläkejärjestelmä lopetetaan edellä tässä kohdassa tarkoitetun ajan kuluessa, laitoksen on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Laitoksen on laadittava suunnitelma siitä, miten se aikoo siirtää varansa sekä vastaavat vastuunsa toiselle rahoituslaitokselle tai muulle vastaavalle elimelle. Suunnitelma on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja suunnitelman pääsisältö on toimitettava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saataville luottamuksellisuusperiaatteen mukaisesti.

3. Jos kyseessä on 20 artiklassa tarkoitettu rajatylittävä toiminta, vakuutustekninen vastuuvelka on katettava täysin ja jatkuvasti kaikkien laitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien osalta. Jos nämä edellytykset eivät täyty, kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on puututtava toimintaan 14 artiklan mukaisesti. Tämän edellytyksen täyttämiseksi kotijäsenvaltio voi vaatia varojen ja vastuiden pitämistä erillään muista liiketoiminnoista.

17 artikla

Lakisääteiset omat varat

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että jos laitos itse eikä rahoittava yritys takaa biometrisen riskin, sijoitustoiminnan tuoton tai etuuksien tietyn tason, eläkejärjestelmiä hallinnoivilla laitoksilla on jatkuvasti puskurina toimivia ylimääräisiä varoja, jotka ylittävät vakuutusteknisen vastuuvelan. Puskurin koon on oltava riskityypin ja varojen rakenteen mukainen kaikkien laitoksen hallinnoimien järjestelmien osalta. Näitä varoja ei saa sitoa ennakoituihin vastuisiin, vaan ne toimivat varmuuspääomana, joilla puskuroidaan odotettujen ja toteutuneiden kulujen ja tuottojen eroja.

▼M1

2. Ylimääräisten varojen vähimmäismäärän laskemiseen sovelletaan 17 a–17 d artiklassa säädettyjä sääntöjä.

▼B

3. Mitä 1 kohdassa säädetään, ei kuitenkaan estä jäsenvaltioita vaatimasta alueellaan sijaitsevilta laitoksilta lakisääteisiä omia varoja tai säätämästä yksityiskohtaisemmista säännöistä edellyttäen, että ne ovat varovaisuussyistä perusteltuja.

▼M1

17 a artikla

Käytettävissä oleva solvenssimarginaali

1. Kunkin jäsenvaltion on vaadittava, että jokaisella sen alueella sijaitsevalla 17 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla laitoksella on jatkuvasti käytettävissä sen koko liiketoiminnan osalta riittävä ja vähintään tämän direktiivin vaatimuksia vastaava solvenssimarginaali.

▼M1

2. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat laitoksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, seuraavat erät mukaan luettuina:

a) maksettu osakepääoma tai keskinäisen yrityksen muodossa olevan laitoksen osalta takuupääoma lisättynä keskinäisen yrityksen osakastileillä, jotka täyttävät seuraavat vaatimukset:

   i) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja keskinäisen yrityksen jäsenille vain, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;

   ii) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista i alakohdassa tarkoitetuista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin keskinäisen yrityksen yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aikaisemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun; ja

   iii) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei i ja ii alakohdassa esitetyistä vaatimuksista muuta johdu;

b) rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita;

c) siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen, kun siitä on vähennetty maksettavat osingot; ja

d) taseessa olevat kansallisessa lainsäädännössä voitonjakoa varten sallitut varaukset, jos niitä voidaan käyttää kattamaan mahdollisia tappioita ja jos niitä ei ole varattu lisäetujen antamiseen jäsenille ja edunsaajille.

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään laitoksen omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

a) kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia voi olla määräaikaisia etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että laitos joutuu konkurssiin tai selvitystilaan, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana voimassa olevat velat on maksettu;

b) arvopaperit, joiden kestoa ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, muut kuin a alakohdassa tarkoitetut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet mukaan luettuina, voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, ja a alakohdassa tarkoitetuista etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevista lainoista, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

   i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;

   ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava laitokselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;

▼M1

iii) lainanantajan saatavilla laitokselta on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;

iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan laitoksen liiketoiminnan jatkuminen; ja

v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät otetaan huomioon.

Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on a alakohdan soveltamiseksi täytettävä myös seuraavat edellytykset:

i) vain täysimääräisesti maksetut varat otetaan huomioon;

ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Laitoksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden varojen aikaistettuun takaisinmaksuun edellyttäen, että liikkeeseen laskeva laitos pyytää sitä ja sen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, on maksettava takaisin noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, paitsi siinä tapauksessa, ettei niitä enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin osana eikä aikaistettu takaisinmaksu edellytä toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa laitoksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos laitoksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan tietyissä muissa olosuhteissa kuin siinä tapauksessa, että laitos puretaan, velka on maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää; ja

v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta;

4. Jos laitos on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

a) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvää hankintamenojen kuormituslisää vastaavan prosentin mukaisesti.

b) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia;

c) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi.

Edellä a alakohdassa tarkoitettu määrä voi olla enintään 3,5 prosenttia kaikkien niiden henkivakuutussopimusten ja ammatillisia lisäeläkkeitä koskevien sopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussum-

▼M1

mien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta. Erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus.

5. Komissio voi toteuttaa 2–4 kohtaan liittyviä täytäntöönpanotoimenpiteitä sellaisen kehityksen huomioon ottamiseksi, joka oikeuttaa käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin sisältyvien erien tekniseen tarkistukseen.

Nämä toimenpiteet, joiden tarkoituksena on muuttaa tämän direktiivin muita kuin keskeisiä osia täydentämällä sitä, hyväksytään 21 b artiklassa tarkoitettua valvonnan käsittävää sääntelymenettelyä noudattaen.

17 b artikla

Vaadittu solvenssimarginaali

1. Jollei 17 c artiklan soveltamisesta muuta johdu, vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat vakuutusliikkeestä johtuvat velvoitteet 2–6 kohdassa esitetyllä tavalla.

2. Vaaditun solvenssimarginaalin on oltava yhtä suuri kuin seuraavien kahden tuloksen summa:

a) ensimmäinen tulos:

4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään tulevaan jälleenvakuutukseen ja ensivakuutusliikkeeseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn laskennallisen henkivakuutuksen vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja laskennallisen bruttovakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia;

b) toinen tulos:

niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä laitoksen vastuulleen ottamasta riskisummasta kerrotaan laitoksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyn riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Enintään kolmen vuoden kuolemanvaravakuutuksessa osuuden on oltava 0,1 prosenttia. Sellaisessa vakuutuksessa, jonka vakuutusaika on pidempi kuin kolme vuotta mutta enintään viisi vuotta, osuuden on oltava 0,15 prosenttia.

3. Vaadittu solvenssimarginaali vastaa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) ([1]) 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitetun lisävakuutuksen osalta 17 d artiklan mukaisesti laitoksilta vaadittua solvenssimarginaalia.

4. Direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa tarkoitetuissa kertyneen pääoman takaisinmaksua tarkoittavissa sopimuksissa vaadittu solvenssimarginaali on 4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.

5. Direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan i alakohdassa tarkoitetuissa toiminnoissa vaadittu solvenssimarginaali on 1 prosentti niiden varoista.

6. Sijoitusrahastoihin liittyvissä, direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i ja ii alakohdassa tarkoitetuissa va-

([1]) EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1.

▼M1

kuutuksissa ja direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan iii, iv ja v alakohdassa tarkoitetussa toiminnassa vaadittu solvenssimarginaali on yhtä suuri kuin seuraavien erien summa:

a) 4 prosentin osuus 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta, kun laitos vastaa sijoitusriskistä;

b) 1 prosentin osuus 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta, kun laitos ei vastaa sijoitusriskistä, mutta varoja hallintokustannusten kattamiseksi on varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

c) 25:tä prosenttia edeltävän tilikauden näistä sopimuksista johtuvista nettohallintokuluista vastaava määrä, kun laitos ei vastaa sijoitusriskistä eikä varoja hallintokustannusten kattamiseksi ole varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;

d) 0,3 prosentin osuus 2 kohdan b alakohdan mukaisesti lasketusta riskisummasta, kun laitos kattaa kuoleman riskin.

17 c artikla

Takuurahasto

1. Jäsenvaltiot voivat säätää, että yksi kolmasosa 17 b artiklassa määritellystä vaaditusta solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Rahasto on muodostettava 17 a artiklan 2 ja 3 kohdassa sekä, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella, 17 a artiklan 4 kohdan b alakohdassa luetelluista eristä.

2. Takuurahaston on oltava vähintään 3 miljoonaa euroa. Jäsenvaltio voi alentaa vähimmäistakuurahastovaatimustaan 25 prosentilla, jos kyseessä on keskinäinen yhtiö tai yhdistys tai niitä vastaava yhteisö.

17 d artikla

Vaadittu solvenssimarginaali 17 b artiklan 3 kohdan soveltamiseksi

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat joko vuotuiset vakuutusmaksut tai kolmen viimeksi kuluneen tilikauden keskimääräiset korvausmenot.

2. Vaaditun solvenssimarginaalin määrän on vastattava 3 ja 4 kohdan tuloksia sen mukaan kumpi on korkeampi.

3. Kun vakuutusmaksuja käytetään laskelman perusteena, käytetään jäljempänä kuvatulla laskentatavalla saatua vakuutusmaksutulon bruttomäärää tai vakuutusmaksutuottojen bruttomäärää sen mukaan kumpi on korkeampi.

Ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut (vakuutusmaksuihin liittyvät liitännäismaksut mukaan luettuina), jotka ovat erääntyneet edellisellä tilikaudella, lasketaan yhteen.

Näin saatuun summaan lisätään tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut edellisen tilikauden aikana.

Tästä summasta vähennetään edellisen tilikauden aikana erääntyneiden mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen kokonaismäärä sekä niiden verojen ja veronluonteisten maksujen kokonaismäärä, jotka koskevat tähän summaan sisältyviä vakuutusmaksuja.

Näin saatu määrä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 50 miljoonaa euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 18 prosenttia ja jälkimmäisestä 16 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla laitoksen kolmen edellisen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat

▼M1

korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään. Tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia.

4. Korvausperusteinen tulos lasketaan seuraavalla tavalla:

Edellä 1 kohdassa määritettyinä ajanjaksoina maksetut ensivakuutuksen korvaukset (vähentämättä niistä jälleenvakuuttajien ja edelleenvakuuttajien osuutta) lasketaan yhteen.

Tähän summaan lisätään samoina ajanjaksoina tulevasta jälleenvakuutuksesta ja edelleenvakuutuksesta maksetut korvaukset sekä ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu edellisen tilikauden lopussa.

Tästä summasta vähennetään 1 kohdassa mainittuja ajanjaksoja koskevat takaisin saadut korvaukset.

Näin jäljelle jääneestä määrästä vähennetään sitä tilikautta, jolta tilitiedot on saatavissa, edeltävän kahden tilikauden jakson ensimmäisenä päivänä todettu ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu.

Yksi kolmasosa näin saadusta kokonaismäärästä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 35 miljoonaa euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 26 prosenttia ja jälkimmäisestä 23 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla laitoksen kolmen edellisen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään. Tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia.

5. Jos 2–4 kohdan mukaisesti laskettu vaadittu solvenssimarginaali on alhaisempi kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali, vaaditun solvenssimarginaalin on oltava vähintään yhtä suuri kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali kerrottuna viimeisen tilikauden lopussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan määrän ja viimeisen tilikauden alussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan määrän välisellä suhdeluvulla. Näissä laskelmissa vakuutustekninen vastuuvelka lasketaan jälleenvakuutuksella vähennettynä, mutta tämä suhdeluku ei saa olla suurempi kuin yksi.

▼B

18 artikla

Sijoittamista koskevat säännöt

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että niiden alueelle sijoittautuneet eläkelaitokset tekevät sijoituksensa varovaisuusperiaatetta noudattaen ja erityisesti seuraavien sääntöjen mukaisesti:

a) Varat sijoitetaan jäsenten ja edunsaajien parhaan edun mukaan. Mahdollisessa eturistiriitatapauksessa laitos tai sen sijoitussalkkua hoitava yksikkö varmistaa, että sijoitukset tehdään pelkästään jäsenten ja edunsaajien edun mukaisesti.

b) Varat sijoitetaan siten, että varmistetaan sijoitussalkun suojaus, laadukkuus, likvidiys ja tuottavuus kokonaisuutena.

Vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi tarkoitetut varat on sijoitettava asianmukaisella tavalla ottaen huomioon odotettavissa olevien vastaisten eläke-etuuksien luonne ja kesto.

c) Varat on sijoitettava pääasiallisesti säänneltyihin markkinoihin. Sijoitukset varoihin, joita ei ole otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä rahoitusmarkkinoilla, on joka tilanteessa pidettävä varovaisuuden edellyttämällä tasolla.

d) Johdannaisiin tehdyt sijoitukset ovat mahdollisia sikäli kuin ne osaltaan pienentävät sijoitusriskiä tai helpottavat sijoitusten tehokasta hoitoa. Ne on arvostettava varovaisesti ottaen huomion kohde-etuus

▼B

ja luettava mukaan laitoksen varoja arvostettaessa. Laitoksen on myös vältettävä liiallista yhteen vastapuoleen ja muita johdannaisoperaatioihin liittyviä riskejä.

e) Varat hajautetaan riittävästi, jotta vältetään liiallinen riippuvuus jostakin yksittäisestä varojen lajista, liikkeeseenlaskijasta tai yritysryhmittymästä ja sijoitussalkun riskien kasautuminen kokonaisuutena.

Sijoitukset saman liikkeeseenlaskijan tai samaan ryhmään kuuluvien liikkeeseenlaskijoiden varoihin eivät saa asettaa laitosta alttiiksi liialliselle riskien keskittymiselle.

f) Rahoittavaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää viittä prosenttia koko sijoitussalkusta, ja kun rahoittava yritys kuuluu ryhmään, rahoittavan yrityksen kanssa samaan ryhmään kuuluvaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää kymmentä prosenttia sijoitussalkusta.

Kun laitoksen rahoittajana on useita yrityksiä, sijoitukset rahoittaviin yrityksiin on tehtävä varovaisuusperiaatetta noudattaen ja ottaen huomioon varojen riittävä hajauttaminen.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta e ja f alakohdassa mainittuja vaatimuksia valtion joukkovelkakirjalainoihin tehtäviin sijoituksiin.

2. Kotijäsenvaltion on kiellettävä laitokselta lainanotto tai kolmannen osapuolen puolesta takaajana toimiminen. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin antaa laitokselle luvan lainanottoon maksuvalmiuden vuoksi ja tilapäisesti.

3. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia alueellaan sijaitsevia laitoksia sijoittamaan tietyntyyppisiin omaisuuslajeihin.

4. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa alueellaan sijaitsevan eläkelaitoksen tai sen omaisuudenhoitajan sijoituspäätöksille ennakkohyväksyntä- tai ilmoittamisvaatimusta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 12 artiklan soveltamista.

5. Jäsenvaltiot voivat 1—4 kohdassa esitettyjen säännösten mukaisesti asettaa alueellaan sijaitseville laitoksille yksityiskohtaisempia sääntöjä, määrälliset säännöt mukaan lukien, jotka ovat perusteltuja laitosten hallinnoimien erilaisten eläkejärjestelmien vuoksi, sekä edellyttäen että niitä voidaan perustella varovaisuudella.

Jäsenvaltiot voivat soveltaa erityisesti neuvoston direktiivissä 2002/83/EY esitetyn kaltaisia sijoittamista koskevia säännöksiä.

Jäsenvaltiot eivät saa kuitenkaan estää laitoksia:

a) sijoittamasta enintään 70 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista tai koko niitä järjestelmiä koskevasta sijoitussalkusta, joissa jäsenet vastaavat sijoitusriskeistä, osakkeisiin, osakkeita vastaaviin vaihtokelpoisiin arvopapereihin ja yritysten liikkeeseenlaskemiin joukkovelkakirjalainoihin, joilla käydään kauppaa säännellyillä markkinoilla, ja päättämästä näiden arvopapereiden suhteellisesta painoarvosta sijoitussalkussa. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin soveltaa alempaa enimmäismäärää laitoksiin, jotka tarjoavat eläketuotteita, joihin liittyy pitkän aikavälin korkotakuu, vastaavat sijoitusriskistä ja tarjoavat itse takuun, edellyttäen että se on perusteltua varovaisuussyistä;

b) sijoittamasta enintään 30 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista sellaisiin varoihin, jotka ovat eri valuutassa kuin vastuut;

c) sijoittamasta riskipääomamarkkinoille.

6. Mitä 5 kohdassa säädetään, ei poista jäsenvaltioiden oikeutta vaatia alueellaan sijaitsevilta laitoksilta myös yksittäistapauksissa tiukempien sijoitussääntöjen soveltamista edellyttäen, että perusteena on erityisesti laitoksen vastuut huomioon ottaen vaadittava varovaisuus.

▼B

7. Kun kyseessä on 20 artiklassa tarkoitettu rajatylittävä toiminta, kunkin vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat edellyttää, että laitokseen sovelletaan seuraavia sääntöjä kotijäsenvaltiossa. Kyseisiä sääntöjä sovelletaan kuitenkin vain laitoksen niiden varojen osalta, jotka vastaavat kyseisessä vastaanottavassa jäsenvaltiossa harjoitettavaa toimintaa. Lisäksi niitä voidaan soveltaa vain, jos samanlaisia tai tiukempia sääntöjä sovelletaan myös vastaanottavassa jäsenvaltiossa sijaitseviin laitoksiin.

Edellä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut säännöt ovat seuraavat:

a) laitos saa sijoittaa korkeintaan 30 prosenttia kyseisistä varoista osakkeisiin, muihin osakkeita vastaaviin arvopapereihin ja joukkovelkakirjoihin, joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, tai laitoksen on sijoitettava vähintään 70 prosenttia varoista osakkeisiin, muihin osakkeita vastaaviin arvopapereihin ja joukkovelkakirjoihin, joilla käydään kauppaa säännellyillä markkinoilla;

b) laitos sijoittaa korkeintaan viisi prosenttia kyseisistä varoista yhden yrityksen osakkeisiin ja muihin osakkeita vastaaviin arvopapereihin, obligaatioihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin rahoitus- ja pääomamarkkinavälineisiin, ja enintään kymmenen prosenttia samaan yritysryhmään kuuluvien yritysten osakkeisiin ja muihin osakkeita vastaaviin arvopapereihin, obligaatioihin, joukkovelkakirjoihin ja muihin rahoitus- ja pääomamarkkinavälineisiin;

c) laitos ei saa sijoittaa enempää kuin 30 prosenttia kyseisistä varoista sellaisiin varoihin, jotka ovat eri valuutassa kuin vastuut.

Näiden vaatimusten noudattamiseksi kotijäsenvaltio voi vaatia varojen pitämistä erillään muista liiketoiminnoista.

19 artikla

Omaisuuden hoito ja säilytys

1. Jäsenvaltiot eivät saa estää laitoksia nimeämästä sijoitussalkun hoitajiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita omaisuudenhoitajia, jotka on asianmukaisesti hyväksytty tämän toiminnan harjoittamiseen direktiivien 85/611/ETY, 93/22/ETY, 2000/12/EY ja 2002/83/EY mukaisesti tai joita tarkoitetaan tämän direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa.

2. Jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa laitoksia nimeämästä varojensa säilyttäjiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita säilytysyhteisöjä, jotka on asianmukaisesti hyväksytty direktiivin 93/22/ETY tai direktiivin 2000/12/EY mukaisesti tai jotka on hyväksytty direktiivissä 85/611/ETY tarkoitetuiksi omaisuudenhoitajiksi.

Tässä kohdassa tarkoitetun säännöksen estämättä kotijäsenvaltio voi tehdä säilytysyhtiön tai omaisuudenhoitajan nimeämisen pakolliseksi.

3. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava tarvittavat toimenpiteet voidakseen kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti kieltää 14 artiklan mukaisesti alueellaan sijaitsevan omaisuudenhoitajan tai säilytysyhtiön hallussa olevien varojen vapaan käyttämisen laitoksen kotijäsenvaltion pyynnöstä.

20 artikla

Rajatylittävä toiminta

1. Jäsenvaltioiden on sallittava alueellaan sijaitsevien yritysten rahoittaa muissa jäsenvaltioissa hyväksyttyjä ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavia laitoksia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta eläkejärjestelmiä koskevan kansallisen sosiaali- ja työlainsäädännön soveltamista, pakollinen jäsenyys ja työehtosopimusten tulokset mukaan lukien. Niiden on myös sallittava, että kyseisen valtion alueella hyväksytyt ammattieläk-

▼B

keitä tarjoavat laitokset vastaanottavat rahoitusta muiden jäsenvaltioiden alueella sijaitsevilta yrityksiltä.

2. Laitos, joka haluaa vastaanottaa rahoitusta toisen jäsenvaltion alueella sijaitsevalta rahoittavalta yritykseltä, tarvitsee 9 artiklan 5 kohdassa tarkoitetun ennakolta annettavan luvan kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselta viranomaiselta. Sen on ilmoitettava aikomuksestaan vastaanottaa rahoitusta toisen jäsenvaltion alueella sijaitsevalta rahoittavalta yritykseltä sen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa se on hyväksytty.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden alueella sijaitsevat laitokset, joille toisen jäsenvaltion alueella sijaitseva yritys on ehdottanut rahoitusta, toimittavat 2 kohdan mukaisen ilmoituksensa yhteydessä seuraavat tiedot:

a) vastaanottava jäsenvaltio tai vastaanottavat jäsenvaltiot;

b) rahoittavan yrityksen nimi;

c) rahoittavaa yritystä varten hoidettavan eläkejärjestelmän pääpiirteet.

4. Kun kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille toimitetaan 2 kohdan mukainen ilmoitus ja jollei näillä ole syytä epäillä, etteivät laitoksen hallinnollinen rakenne tai taloudellinen tila taikka laitoksen johtajien hyvä maine tai ammatillinen pätevyys ja kokemus ole vastaanottavan jäsenvaltion asettamien vaatimusten mukaisia, niiden on kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun ne saavat kaikki 3 kohdassa tarkoitetut tiedot, toimitettava nämä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja ilmoitettava asiasta laitokselle.

5. Ennen kuin laitos ryhtyy hoitamaan järjestelmää rahoittavaa yritystä varten toisessa jäsenvaltiossa, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava tarvittaessa kahden kuukauden kuluessa 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille niistä ammatillisiin eläkkeisiin sovellettavista sosiaali- ja työlainsäädännön vaatimuksista, joiden mukaisesti yrityksen rahoittamaa järjestelmää täytyy hallinnoida vastaanottavassa jäsenvaltiossa, sekä säännöistä, joita on sovellettava 18 artiklan 7 kohdan sekä tämän artiklan 7 kohdan mukaisesti. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava nämä tiedot laitokselle.

6. Laitos voi aloittaa yrityksen rahoittaman eläkejärjestelmän hoitamisen vastaanottavassa jäsenvaltiossa ammatillisiin eläkkeisiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavan sosiaali- ja työlainsäädännön vaatimusten sekä niiden sääntöjen mukaisesti, joita on sovellettava 18 artiklan 7 kohdan ja tämän artiklan 7 kohdan nojalla, saatuaan 5 kohdassa tarkoitetun tiedonannon, tai jos se ei saa kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta tiedonantoa 5 kohdassa säädetyn ajan päättyessä.

7. Toisessa jäsenvaltiossa sijaitsevan yrityksen rahoittamiin laitoksiin on sovellettava vastaavien jäsenten osalta myös vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitseville laitoksille asettamia tiedotusvaatimuksia 11 artiklan mukaisesti.

8. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille kaikista vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavan sosiaali- ja työlainsäädännön vaatimusten merkittävistä muutoksista, jotka voivat vaikuttaa eläkejärjestelmään siltä osin, kuin se koskee yrityksen vastaanottavassa jäsenvaltiossa rahoittaman eläkejärjestelmän toimintaa, sekä 18 artiklan 7 kohdan ja tämän artiklan 7 kohdan mukaisesti sovellettavien sääntöjen merkittävistä muutoksista.

9. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen valvoo, noudattaako laitos toiminnassaan 5 kohdassa tarkoitettuja ammatillisia eläkkeitä koskeviin järjestelmiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia työ- ja sosiaalilainsäädännön vaatimuksia ja 7 kohdassa tarkoitettuja tiedotusvaatimuksia. Jos tämän valvonnan seurauksena paljastuu väärinkäytöksiä, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen

▼B

on ilmoitettava asiasta välittömästi kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on yhteistyössä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten kanssa toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että laitos lopettaa havaitun työ- ja sosiaalilainsäädännön rikkomisen.

10. Jos kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toteuttamista toimenpiteistä huolimatta tai kotijäsenvaltion asianmukaisten toimenpiteiden puuttumisen vuoksi laitos jatkaa vastaanottavan jäsenvaltion sovellettavien ammattieläkejärjestelmiä koskevien sosiaali- ja työlainsäädännön määräysten rikkomista, vastaanottavat jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat, ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, toteuttaa asianmukaisia toimenpiteitä määräystenvastaisuuksista rankaisemiseksi tai niiden lopettamiseksi myös estämällä, jos se on ehdottoman tarpeellista, laitosta toimimasta vastaanottavassa jäsenvaltiossa rahoittavaa yritystä varten.

21 artikla

Jäsenvaltioiden ja komission välinen yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava sopivalla tavalla tämän direktiivin yhdenmukainen soveltaminen säännöllisen tietojen ja kokemusten vaihdon avulla tämän alan parhaiden käytäntöjen ja tiiviimmän yhteistyön kehittämiseksi, jotta vältetään kilpailun vääristyminen ja luodaan tarvittavat edellytykset ongelmattomalle rajatylittävälle jäsenyydelle.

2. Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnan valvonnan helpottamiseksi.

3. Kunkin jäsenvaltion on tiedotettava komissiolle kaikista olennaisista vaikeuksista, jotka aiheutuvat tämän direktiivin soveltamisesta.

Komission ja kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tutkittava nämä vaikeudet mahdollisimman nopeasti sopivan ratkaisun löytämiseksi.

4. Komissio antaa neljä vuotta tämän direktiivin voimaantulon jälkeen kertomuksen:

a) 18 artiklan soveltamisesta ja edistymisestä kansallisten valvontajärjestelmien mukauttamisessa; ja

b) 19 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan soveltamisesta, erityisesti jäsenvaltiossa vallitsevasta tilanteesta omaisuudenhoitajien käytön ja tarvittaessa näiden suorittaman tehtävän osalta.

5. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat pyytää kotijäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia päättämään laitoksen varojen ja vastuiden pitämisestä erillään muista liiketoiminnoista 16 artiklan 3 kohdan ja 18 artiklan 7 kohdan mukaisesti.

▼M1

21 a artikla

Takuurahaston määrän tarkistaminen

1. Edellä 17 c artiklan 2 kohdassa säädettyä euromääräistä määrää tarkistetaan vuosittain, ensimmäisen kerran 31 päivänä lokakuuta 2012, Eurostatin julkaisemassa kaikkien jäsenvaltioiden yhdenmukaistetussa kuluttajahintaindeksissä tapahtuvien muutosten ottamiseksi huomioon.

Tätä määrää tarkistetaan ilman eri toimenpiteitä siten, että euromääräistä perusarvoa korotetaan mainitussa indeksissä 31 päivän joulukuuta 2009 ja tarkistuspäivän välisenä aikana tapahtuneen prosentuaalisen muutoksen verran ja arvo pyöristetään ylöspäin täyteen 100 000 euroon.

▼M1

Jos prosentuaalinen muutos on viimeisimmän tarkistuksen jälkeen alle 5 prosenttia, tarkistusta ei suoriteta.

2. Komissio ilmoittaa vuosittain Euroopan parlamentille ja neuvostolle tarkistuksesta ja 1 kohdassa tarkoitetun tarkistetun määrän.

21 b artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komission päätöksellä 2004/9/EY ([1]) perustettu Euroopan vakuutus- ja työeläkekomitea.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan päätöksen 1999/468/EY 5 a artiklan 1–4 kohtaa sekä 7 artiklaa ottaen huomioon mainitun päätöksen 8 artiklan säännökset.

▼B

22 artikla

Täytäntöönpano

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan ennen 23 päivää syyskuuta 2005. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tämän direktiivin soveltamisalaan liittyvistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

3. Jäsenvaltiot voivat lykätä 23 päivään syyskuuta 2010 asti 17 artiklan 1 ja 2 kohdan soveltamista niihin alueelleen sijoittuneisiin laitoksiin, joilla ei tämän artiklan 1 kohdassa mainittuna päivänä ole 17 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaista lakisääteisten omien varojen vähimmäistasoa. Laitokset, jotka haluavat hallinnoida eläkejärjestelmiä 20 artiklan mukaisen rajatylittävää toimintaa koskevan periaatteen mukaisesti, eivät kuitenkaan saa tehdä sitä, elleivät ne ole tämän direktiivin säännösten mukaisia.

4. Jäsenvaltiot voivat lykätä 23 päivään syyskuuta 2010 asti 18 artiklan 1 kohdan f alakohdan soveltamista alueelleen sijoittuneisiin laitoksiin. Laitokset, jotka haluavat hallinnoida eläkejärjestelmiä 20 artiklan mukaisen rajatylittävää toimintaa koskevan periaatteen mukaisesti, eivät kuitenkaan saa tehdä sitä, elleivät ne ole tämän direktiivin säännösten mukaisia.

23 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

24 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

([1]) EUVL L 3, 7.1.2004, s. 34.